

ספר

נְשָׁעֵר תְּשֻׁבָּה

לרבינו יעקב אביחזירא זצוק"ל
המבואר

כ"ח פירושים עמוקים
על התייבה 'תשובה'
בדרכי מוסר ולכך טוב
על דרכי התשובה

אותרות התשובה
ליקוטים מכל ספרי רבינו זצוק"ל
על עדלה וועלתה של התשובה

מהדורה מפוארת
עם ציורים והספות בנות

חדות פרי עטך

ספר
**נְשָׁעֵר
תְּשׁוֹבָה**

**פִּירּוֹשִׁים עַמְוקִים
עַל דְּرֵכֵי הַתְּשׁוֹבָה**

עם ביאור

בִּנְתַּת הַתְּשׁוֹבָה

בו יבואו דבריו בטוב טעם, על דרך הפשט
ויתפרשו הרמיזים והסודות, ועמוק הכוונה בדבריו

ילקוט

עַיִן הַתְּשׁוֹבָה

מווסף עשיר של מקורות לדרכיו, מאמרי חז"ל שהובאו באמרותיו
ליקוטים נרחבים משאר ספריו, האරות והערות ככונו
סדורות להפליא וערוכות בשפה ברורה ונעה

ז"ל על ידי ממלכת התורה 'עו' והדר'
תש"ג

חֲדֽוֹת פְּרִיעַדְתָּא

על ידי תשובה שלמה עושים תקון גדול למעלה

בינה דתבונה זו, והיא בשלש ראשונות דתבונה זו. [ב] והזעיר אנפין שבה נקרא התבונה ראשונה. [ג] והמחלכות שבה היא התבונה שניית. [ד] ומחיצויות נצח הוד יסוד של המחלכות הוו יורדים להחלה בעזיר אנפין והם התבונה שלישית. ושלש תבונות אחרונות נקראים 'תבונה'. ובסוף הארץ ארכעת פרצופים, [א] העליון נקרא 'בינה', והוא

תשובה. אפשר לרמז, דכתיב רבנו זלה"ה עץ חיים שער יד פ"ט) [א] דבינה שהיא אמא עלאה, שיש ספירות עלינוות שבה הם הנקראים אמא עלאה, בינה עליונה, ושם הוא שם אהיה², והארבע ספירות הארץ ארכעת אחרונות הנקראים 'תבונה'. וב말ו הארץ ארכעת פרצופים, [א] העליון נקרא 'בינה', והוא המשת פרצופי בינה

בינת התשובה

הכמה ובינה הם פרצוף ראשון הנקרא בינה שבתבונה. ואחר כן יש פרצוף שני שבתבונה שהוואר בניו מ' ספירות הג'ת נה"י (חדר גבורת הדר, נצח הוד יסוד), ואחר כן יש פרצוף שלישי שבתבונה שהוואר ספירת מלכות שבה, וממלכות זו עצמה יש בה עשר ספירות, ומהמצוות נצח הוד יסוד שבנה ונעשה פרצוף וביעי המתלבש בעזיר אנפין. ד. כולם הבינה שבתבונה. ה. שם ס"ג הוא הוואר היה'ה במילוי זהה: יוז'ה'י, ואיז'ה'י, והוואר בינה [אמנם בפרחות הינו כשותחים לב'] פרצופים אימה ותבונה, אז שם ס"ג הוא בתבונה.

א. עין התשובה תלוי בבינה כדיוע ולכך דורש רכינו שתיבת תשובה באותויה רמזות על הבינה, ומקדים לפרש כל חלקי הבינה כמו שנתבארו בע"ח ובסוף דבריו מפרש אין נרמזו בתיבת 'תשובה'. ב. ככלمر אעפ' שם אהיה'ה הוא באמא, מכל מקוםبعث שנחלקים לב' פרצופים מהם אמא עילאה ותבונה, אויל חלק העליון הנקרא 'אמא עילאה' הוא שם אהיה'ה, וחלק השני בתבונה' שם הוא שם ס"ג כמבואר בע"ח שם. ג. ככלמר שהבתבונה עצמה מתחלקת לעשר ספירות המתחלקים לד' פרצופים, וג' ספירות ראשונות שבהם כתור

עין התשובה

ובשער הכללים (פי"א) מובא עוד: וזה סוד שאמרו רבותינו ז"ל "מ"ש שכחוות בסיס היו עומדין. פי' כי הלא ב' בחינות יש בבינה ותבונה כנ"ל כי בהיותה פנים בפנים עם אבא נקרא ס' שהיא לנגן וס' שבנה לשם כתר חכמה בינה, דעת חסド גבורה. וכן נקרא מ' בהיותה בili זוג בערך ד' מהחותנות שלה שנכnest בז"א.

[א] דבינה שהיא אמא עילאה וככ' בycz חיים: כל העולה כי ה' ראשונה של השם, היא שם ס"ג א', כולל י"ס פנימיות וחיצוניות, ונקרא התבונה, ויש בה ג"ר הנקרא בינה. וו"ק הנקרא התבונה, וממלכות שבנה נקרא התבונה, וחיצוניות נה"י של הממלכות זו נקרא ג"כ התבונה. והרי הם בינה א' וג' התבונות, וכל ד' בחייב' אלו נקרא התבונה דס"ג הד' ראשונה. ועוד יש בינה עליונה רמזוה בי"ד של הויה'ה ויש בה דמיון כל בחיה אלל, אלא שנקרא בינה דאהיה'ה דיווד'ן, והרי יש בינה עליונה ותבונה. והם סוד ס"ס דאפרסמן, וכן בתבונה עצמה יש בינה ותבונה וגם אלו ס"ס דאפרסמן. ע"כ.

ודראה עוד שם (פרק ח' מ"ז): ד' בחיה' הנשים באמא עלאה בחיה' חב"ד שללה נקרא אמא עלאה והגב'ת שללה נקרא התבונה ראשונה ונהי' שללה התבונה שנייה וממלכות שללה נקרא התבונה שלישית והיא וביעית בערך בינה וב"ס של התבונה זו הג' מתלבשת כל צלם דז"א. בשם אהיה'ה].

כולם כאחד נקראים תשובה עלאה, וזה העשה שום עון רחמנא לצלן פוגם בחמשתן, הרציך שיעשה תשובה שלמה כראוי עד שיתתקנו חמשתן ויחזרו פרצוף אחד, ותהי אמא ראייה להזdog עם אבא בפרצוף אחד בלבד שום פגם. ואפשר דלהה בכוונה רבודינו זכרונם לברכה שאמרו יומא פ"ו) גודלה תשובה ש מגעת עד כסא הכבוד, והיינו עד ועוד בכלל, דכסא הכבוד היה אמא, ובעינן ש מגעת התשובה עד שיתתקנו החמשה פרצופים שבאמא ויהיו כלם פרצוף אחד שלם בלבד שום פגם חס ושלום: ואפשר דלהה רומנים גם אין חמישה אורי הנאמרים ביום ראשון שרומנים

ריזה מהשורה

וזואימה נעשים כולם פרצוף אחד, על כן נקראים כולם תושבה עילאה. ט. ככלומר, עד כסא הכהן, וככלול את כסא הכהן עצמו, שהתחשובה מותקנת אותו. וכן ג' גרש בליקוט שמעוני (אטע ד לוי מק'ב) בגמרא שם יעד צעד בכלל', והובא לקמן (חות ט, עי' ז עזע סחפה). ג. ה' פעמים 'אור' שנאמרו בתורה במעשה בראשית.

עיז התשובה

ונדי וצריך שיעשה תשובה ש"מהם קרואו עד
שיתתקנו חמשתן, ויהוזרו פרצוף
אחד. וזה לשון הרם"ז (וילנא ט): שבזמן הגלות או
מתפרקת לשני פרצופים בינה ותבונה ונגנון יש י"ס
וABA והשפע בא ורק MIS'ס ותבונה, אבל כשים זכויות
רבים בעולם, פ"י כבזמן הגאולה או נשנית פרצוף אחד
ואנו ביא קרת בענומת "הירבה לבלתייה האנוגיות

תל' דילוזה רגוט בעקבותיו, שווה ל' האנאמרים בימים הראשונים וכיו'. וכן הוא מפורש בזוהר (ח' רפ). וזה לשונו: כד אטגלאיא אימא עלאה לך אמרת שמתה ב' אסורה נא ואראה את המראה הגודל הזה מדוע לא יבער הסנה', בגין דאייה רחמי אמרת אסורה נא ואראה את המראה הגודל הזה מדוע לא יבער הסנה'. משום שהי' רחמיים, נאמר בסנה נקשתתלה האם עליונה לך, אמרת אסורה נא ואראה את המראה הגודל הזה מדוע לא יבער הסנה'. וחמש נהרין אית' לה דאתקראי קני' בה לא יבער הסנה'. והמש נהרין חמץ סליקין לחמשין תרעין החמה עד הוריך וכו', ואלין חמץ דאיינון חמץ אויר דיומא דביבנה ובאלין חמץ דאתמך דאיינון חמץ אויר דיומא קדמאותה, בגין לקל חמץ אצבעאן דיבמיא אתחזיא לך בסנה, בגין דעתיך את לאפקא דרעה דארהורם מן גלוותא, דאייהו דרגא (דארברם) ימינה ומתחמן בינה אייהו רחמיים גומרים יד הגודלה זוחמה אורות יש לה, שנקרואו קני' החמה, עד הוריך. ומשם ועד הוריך מי מאריכים בך, רוחה וננתן הוריך.

והם בארכבע מחרתונות דאמא עלאה. דאמא
עלאה ה' היא בשש ספירות ששם שם
אהיה, והארבע מחרתונות הם נקראיים
תבוניה, ונחלקת לששה חלקים באמור,
החלק האחד נקרא 'בינה' דהיינו בינה
תבוניות, והשלשה חלקים נקראיים שלש
תבונות, והיש ראותנות הם בינה העליונה
שבה אהיה הנקרא סמ"ר:

גָמַצְא חִמְשָׁה חָלֻקִים יָשׁ בּוֹנֶה, וְהֵם בִּנְהָה
הַעֲלִיּוֹנָה שָׁהִיא סִמְךָ פָּאָמוֹר,
וְהַאֲרָבָּעָה אֶחָדִים הֵם הַעֲלִיּוֹנָה שְׁבָחָם הֵיא
גָם כֵּן נִקְרָאת 'בּוֹנֶה', **וּשְׁלַשׁ** תְּבֻנוֹת פְּחַתִּיה
כְּמוֹ שְׁפַתְבָּנוֹ. **וּכְלָם** נִקְרָאים 'תְּשֻׂבָּה עַלְאהָ',
אֲשֶׁר שְׁהִירִי כְּשֶׁאָמָא מִזְרָגָת עִם אָבָא כָּל הַה'
פְּרָצּוֹפִין אַלְוּ נַעֲשִׂים **פְּרָצּוֹר** אֶחָד. נִמְצָא

ריזה מהשורה

ו. עת החור ריבינו, לבאר את חלוקת הבינה והתבונה.
 ז. ונקרא סמ"ך מפני שהוא בניו מ' ספירות עליונות
 שבבינה, שכל אחת מתחלקת לעשר ספירות, נמצוא
 ששים כמנין סמ"ך. ח. שהרי תשובה היא בינה,
 ועדי תשובה עילאה תחזר אימא להתייחד עם אבא,
 כמו שיבאר רבינו בהמשך. וכךין שלצורך זיוג אבא

ונג' שהרי בSAMEA מודוגת עם אבא כל ה' פרצוףין אלו נמשים פרצוף אחד. כן מבואר בעץ חיים (שנו כה דושח ז): בינה ותבונה לפעמים נכלליין בפרצוף א' ולפעמים נחלקים, ותנה בעת וזוגם דאייא להוציא צלים המוחין אלו נכלליין בינה ותבונה [בפרצוף אחד]. והינו שכאשר באים ליזיגו ויחוז ציריך שהכל יתאחד לאחד. ע"כ.

ושם כתוב עוד (זוזח): נודע כי עיבור ז"א היה מעלה בסיסו נשככל בינה ותבונה ביחד ושם נעשה פרצוף אחד וביסוד הרاوي אל כל כלות הפרטן זה שם היה העיבור של ז"א כי בזמן שתהיה התבונה בלבד נפרדת מן הבינה או יסוד של תבונה למטה כי כל כלות של הפרטן של תבונה דיליה היא נה"י של בינה עילאה וכשנשטרפו בינה ותבונה יהיה היסוד שלה אז גבוח מאיד ומוקמה מקום שהוא תחילת מה תבונה וכשילדת בינה את ז"א היה בהיותה יחד פרצוף שלם עם תבונה ריצא ז"א. ע"כ. ובשער הכלונות (זוזח כוונת קריית שמ' דושח ז): דבר זה קיבלתי בפי ממוורי ז"ל כי המוחין דגולות ז"א הנקרוא עיבור ב' הוא עיי' שוכללים חכמה עם יש"ס ונעשה פרצוף אחד ונכללת בינה עם התבונה ונעשה פרצוף אחד ואו שני פרצופים אלו מודוגים לצורך המוחין דגולות.

בחמשה פרצופים של אמא כאמור. והתקון הוא צריך שיעשה תשובה עד שיתקן כל חמישה פרצופים ולא ישאר שום פגם בהם, אלא הם החמשה פעמים א/or שנאמר, לرمז שצורך תשובה עד שיתקנו כל חמישה פרצופים וספר מהם כל סיג וכל פגם וכל מום הנרמז בתיחו ובhero וגנו, ויחזרו לחמשה א/or, דהיינו שיתקנו כל אלו הם חמישה א/or, דהיינו שיתקנו כל חמישה פרצופים ויחזרו לחמשה א/or, ויהיו פרצוף אחד שלם בלי שום פגם: לאפשר דלו גם בן נאמר ביום ראשון (שם פסוק ה) יום אחד' ולא נאמר יום ראשון' כי, דמה שאמר יום אחד', דהיינו

גזרה התשובה בידם רשותם' אומנות' העמota' (זהר ח' רעט), הרי חמישה, והם מהו ובhero וחשך, ותיהם נדרשת לתרי אנטיפי, נדרשת לתהום כפשתה, ועוד ת'תיהם' אומנות' העמota' (זהר ח' רעט), הרי חמישה, והם מהו ובhero וחשך ותיהם ותיהם ותיהם, לرمז שעשה חמישה פגמים

בינת התשובה

צ'יל' ראשון, וכדברי רש"י שם: יום אחד', לפי סדר לשון הפרשה היה לו לכתוב יום ראשון, כמו שתutow בשאר הימים שני, שלישי, רביעי, מה כתוב 'אחד' [ירוש"י פירש לפי שהיה הקדוש ברוך הוא יחיד בעולמו, שלא נבראו המלאכים עד ים שני, עי"ש].

יא. כדאיתא בגמרא (אמ' ק): אל"ף ב"ית, אלף בינה [וראה עוד מה שכתב בוה בפרדס ומוניט שערכו פ"ח], ועוד, כי ב"ית זו היא ב' רבת, ואותיות רבתיהם בבינה כדאיתא בזוהר (ח' קפ'). וראה בעין התשובה על אותן ב"ית שבבית ברואית. יב. שהרי לפי סדר הפרשה שם היא

עין התשובה

ובפירוש הגרא"א לספרא דעתינו (פרק א) כתב: 'ברואית' סוד בינה רעת שבה 'ברוא שית', שהוא כולל שית תיקונים שת ריען וכו'. בראשית ברוא שית עלייהו הוא בינה שהיא ברוא כל הששות וכמו שכתב בתיקון ז' חדש (וב' ח'): 'בראשית ברוא שית כ' מא שית אלין שית טרין כ' בגינה אמר מ' ברוא אלה' וכו'. והאי משכנן עילאה ועליהו אתקי רמי והוא הא דכתב 'מי' ברוא אלה' והאי מי איה בינה וכו'. והאי עלייהו שמתפתשת בהן וכו'. כמו שכתב בתיקונים (ז'iquon א' ח'': 'ברואית' ברוא שית', ומאי ניהו, שית היכלין וכו', אםא עלייהו דאייה היכלה שביעיה). ובן איתא בזוהר (ח' רמו), על הפסוק ביחסן אל (א) אני במרק הנולא על נהר כבר: 'מאי כבר', כ' כת' ב' בינה, ר' ראשית חכמה, כת' בימニア חכמה בשמאלא בינה באמצעותה.

ו' ואחר כך אומר ז'ארץ הייתה תהו ובhero וגנו'. בגין מאבר שתויה ובוهو וחשך וכו' הם גגמי החטא, 'ויהי א/or' הוא תיקון החטאיהם. וכען זה איתא במדרש (כ' ח'': 'זהארץ הייתה תהו hero אלו מעשיהם של רשעים, ייאמר אלהים יהיו אלו מעשיהם של צדיקים. [ח] תהום אותיות המות. ראה גם במדרש תנומה ר' ישב' ח'': 'ויהו hero על פני תהום' וזה מלאך המות המכחש פניהם של בריות.

למשה, להודיעו שכולם נתנו לך, אפילו עד הו. ולכן פני משה כפני חמה. וחסמה אלה עלולים ללחמים עמי בינה. ובחסמה אלה נאמר שהם חמשה אוור של יום הראשון, שהם כנגד המש אכבעות של הימין נראו לך בסנה. משות שאחת עידר להוציא את זור אברות מהгалות, שהוא דרגת אברהם - ימין. ומהם בינה, ה' החמים גמורים, ה' הדגולות. מסטרדא דגבורה י' החזקה חמיש רקייע ביום שני לקלח חמיש אכבען דשמאלא, אבל מסטרדא דדרגא דילך (שם י' ח'': 'ובני ישראל יוצאים בד רמה' דגוף ומניין דרועין ותרין שוקין לקלח חמיש אכבען, ה' ח' ה'). ה' אכבען דידי מין וה' דיד שמאל ותרין דרועין ותרין שוקין וגוף דאיין דסלקין י' זה אבל מצד הגבורה, ה' החזקה, חמיש וקייע ביום שני, כנגד חמיש אכבעות השמאלא. אבל מצד דרכך יבני ישראל יוצאים בד רמה. שנור ושותי ורעות ימין, וחמש של יד שמאל, ושותי ורעות ושותי שוקין וגוף, והם חמיש שעולים י' ח').

(ו) דבי' רבתיהם שבמלת רבאותites היא רומות לבינה שהייא תשובה עילאה. מובא בעץ חיים (שער מכ פ"ד): 'עולם הבריאה שהוא בחינת בינה כניל' אשר היא נקראת ב'ת' רבת, והוא י' ח' ח' ח' בחתה בית חדש' (ביבים כ' ח' בית עילאה). וראה עוד בפרי עץ חיים (שם הכהורות דושט): 'במלת ברואית, שהם אותיות שאר ב'ת' ובית הוא בינה, הנקרו ב'ת' כנודע.

הקדוש ברוך הוא לנשמה שעתה תשובה שלמה בשלמות דרכינו שתשוב ה"א אחרונה שהיא הפלכות לגביו ואיזו שהוא עיר אנפין, ותשוב ה"א ראשונה שהוא אמא לגביו יוזד שהיא אבא, ורملת תשובה כך הוא עקרה תשוב ה"א, אין נדרשת על ה"א ששה הוא חשבון חמלה. וכן נמי מילכות נקראת ה"א אחרונה, דשיך גם בה חמלה תקונים כחسبון ה"א:

ואפשר לרמז בזה מה שאמר שלמה המלך עליו השלום (שיה"ש ז א) שובי שובי חמלה שובי שובי ונחזה בז מה תהזו בשוממות במלחת חמניים, דמזהיר

עין התשובה
המקדש נתפרק ישראל משם וגלו בין העמים, ומשום זה כל מי שעושה תשובה גורם להסביר את ה' לאות ר', והגולה תליה בזזה. ע"כ.

ובהמשך (שם קכג) איתא שם: אית בר נש דאייר רעש גמור כל ימיו ואיתו עבר על כמה פקודי לא עבד לא תעשה ומתחרט ומודה לעלייו ולבורן כן לא עבר לא טב ולא ביש, לדא ודאי ימחול ליה קודשא בריך הו, אבל לא ריזכה להשובה עללה. אית ב"ג לבתר ריזוחוב מחתאו ומתחפר אליה איזו אויל בדורן מגזה ומתחסך בכל כוחו בڌוחילו וריחומו דקרוישא בריך הו, לא זכי להשובה תחתה דתקרי ה', והוא איהו תשובה תחתה. אית ב"ג לבחור מתחרט מחוברי ויעבד תשובה ויתעסק באורייתא בڌוחילו וריחומו דקרוישא בריך הו ולא ע"מ לקיבול פרס, דא זכי לאות ר' ואיתו בן י"ה ועל שמייה אתקיי בינה, ודא גרים דחשוב ר' לגביה ה', ומלה תשובה כך היא תשוב ר' לה', ולעלום לא שRIA ה' בבר נש ולא ר' בלא דחילה ובלא ריחומו דיאנון ה' יראה ואהבה קריין ליה ודאי, ומתן אתייהו התורה והמצוות דיאנון בן ובת יוראה עוד בזזה (שם קכג: ח"א עט: ח"ג מהה').

נאן ונדרשת על ה"א אחרונה ונעל ה"א ראשונה, וזה לשון חסד לאברהם (מען ד מה א'): ודע כי אם חטא במצוות עשה ופגם בעשיה ועשה תשובה, ישיב המילכות למקומה עם הת"ת, וזהו תשוב ה'. גם אם חטא במצוות לא עשה אז פגם ביצירה ותית', והfreid תית' מבינה באופן שירדה הקדשה עד ג'omez מציאות דקליפה, לכן כשבועה תשובה תשוב ה' תחתה מלכות עד ה' עילאה בינה, ואז עלה גם הת"ת עמה. גם באופן ג', לפעמים היה החטא בבריאה אם עבר בהחיבי כריתות ושפירוד ותרד תשובה שהיא הבינה למילכות, ואז יהוזר מלכות ותית', כי הבינה על ידי ירידתה גורמת חיכורים, והוא תשוב ה'. גם כן באופן ובין הכלרת אם כן ר', ופרקנא בא תלייא וסדר הדרכו קחו המכדים דברים ושובו בחכמה והפרי בינו ובין הכלרת אם כן על הלול השם פגם באצלות וגרם במקום החיים הנצחיים, ואז תשובה היא תשוב ה' עילאה בינה אל הכלרת ואז גם החכמה יעלה עמה יוראה עוד בשער הגלגולים (הקדמה כא).

כל חמלה פרצופים שבאמא נתקנו ונעשה פרצוף אחד, וזהו שאמר יום אחד, דרכינו שנעשו חמלה פרצופים פרצופים אחד שלם בלי שום פגם. ואפשר דעל חמלה פרצופים שיש באמא נקראת ה"א שהוא חמלה נקראת ה"א אחרונה, דשיך גם בה חמלה תקונים כחسبון ה"א:

ואפשר לרמז בזה מה שאמר שלמה המלך עליו השלום (שיה"ש ז א) שובי שובי חמלה שובי ונחזה בז מה תהזו בשוממות במלחת חמניים, דמזהיר

שוב
שוב
השלמה
השלמה
בשלמה

אך הכוונה היא דיעקב אבינו עליו השלום רחל כנראה היה אהובה בלבו ולראיה מילאה נפשו. זכה בשתי אחיותיהם רחל ולאה, ובשם קאנגד רחל ולאה העליונות נשים דזעיר אנטפין. והנה יטרכל היא קאנגד מלכות ה"א אחרונה ששבשם, תשובה מפטאה, ולאה קאנגד ה"א ראשונה ששבשם, בראשית לב ג' זיירא שם המקום ההוא מחנים, והכוונה, שייעקב אבינו עליו השלום נאמר בו (שם פטוקים ח-ט) 'לעיכץ את העם אשר אותו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות, ויאמר אם יבוא עשו אל המלחנה וגוי' והיה המלחנה הנשאר לפלייטה. ריש להתבונן מה ראה יעקב אבינו עליו השלום לחלק לשני מחנות ואמר בודאי מלא פסיקתא' זיהיה המלחנה הנשאר לפלייטה, וכמו שפרש רש"י ז"ל על ברחו, שאלהם עמו, ואם כך הוא הענין יקדים עם המלחנה האחת וילחם עמו ויהיה הכל לפלייטה^ט:

בינת התשובה

ונocket דז"א, יש בה שתי בחינות, ונקרוות לאה ורחל. ובcheinת לאה היא נעשית ממלאות דאמא ונוגם בה יש שתי בחינות: בחינה של בינה, ובcheinת של מלכות. יז. ע"פ לשון הכתוב במשל (א). ופסוק זה נאמר על המלכות, שלפעמים יורדת לכיבוע מקום הפירוד. וזה רגילה יורדות מות", אבל בלאה שהיא מלכות דאמא לא יכול לשלט. ועל כמיתה.

יג. כשהבclin את משפחתו ואנשיו בעת שחחש שם אילן להילחם עם עשו אחיו. יד. ואמר שבודאי על ידי החלקה לב' מחנות נintel מהנה אחד. טו. לפי פירושו של רש"י אמר יעקב שבודאי אם יבא עשו למלחמה נצחו, וזאת כוונתו באומרו שהמלחנה ישאר לפלייטה. ואם כן יש לתמונה, מאחר שהמלחנה היא ע"י המלחמה, אם כן צורן לחלוקה לשני מחנות. טז. מלכות דעתיות, שהיא

עין התשובה

(פרשת ו/or): כי לאה זו נקראת בשם בינה, בכל ספר הזוהר, יען כי מלכות תברונה היא נשית, וה' עילאה, ורחל אשת ועיר נקראת ה' התהה. ובפני עץ חיים ר' יהודה ו/or (ב): בה' אחרונה, על דרך רחל מבכה על בניה, ר' יהודה אל-אי. וקהל ברמה נשמע' (שם), הוא על ה' ראשונה, ה' עלאה, שם נשמע קול נהי ובכיה של רחל, ואז גם היא בוכיה, שהכיה דאיתא עלה, ע"ד' במסתרים תבכה נפשי' (שם ג' ח'), וכן כתיב (בוארת ט' ח') 'יעני לאה רותה', אמרו ז"ל מהכיה.

יג' ואמור אם תהי שLIGHTה לעשו וכו' רק בראחל דרגליה יורדות מות וכו'. כגון זה איתא במגיד מישרים (פשת ישלח), וזה לשונו: 'שני מחנות', חד מהנה שכינה דספירין עילאי, והיין' אם יבא עשו אל המלחנה האחת והכחוי, והיין' מהנה שכינה דהמן אית לה קצת תפיסה, דהיא 'המלחנה האחת והכחוי, והיא'

(שם) שם קאנגד רחל ולאה העליונות נשים דזעיר אנטפין. וראה בעץ חיים (שער לח' פ"ב מ"ט): טעם אומרו זיאחוב יעקב את רחל ולאה, הא לב' סובota. א' הו, כי הנה יעקב התהנתן אשר בזה העולם, לא היה משיג עדין בכל מציאות פרוץוז'א, רק מכנגד החזה ולמטה מקום רחל, لكن זיאחוב או יעקב את רחל, ולא כתיב זיאחוב ישראלי', שהוא ה"א שהיה לו שתיהן לאה ורחל, אבל יעקב עבר את רחל התהנתה כמותו שהוא עלמא דאתגליליא, אבל לאה היא עלמא דאתכסיא, מכובאר אצליינו שהוא צורתה ה"ר שבקשר של תפילין של ראש ולכן לא היה רוצה יעקב להזוווג עמה כי לא היה משיג עד שם שנראה עוד בלקוטי תורה פרשת ויצא, סוד יעקב עם ב' נשין).

(יג) רחל היא קאנגד מלכות ה"א אחרונה ששבשם תשובה תהאה וכו'. ראה בשער הפסוקים

שלמה נרחים כל החיצונים מלפנים ואינם יכולים לנשא אליך, שאני אומר להם מה תחזו בשולמית שהרי היא במחלה הפטניים, דהינו נשמה הדעת עשתה תשובה שלמה שנשלמו בה ארבע אותיות הוייה כראוי כמו שעשה יעקב שלא יכול לגש אליו החיצונים. וזהו מה תחזו בשולמית, התהנו אין לכם רשות להבט בתשובה שהרי היא במחלה המשנים, דהינו כי יעקב שחלק מchnerו לשתי מchnerות, והחלוק והוא בגנדרathy'ן שהן תשובה עלאה ותשובה תחתה כאמור. והנה מלת שיטים בגימטריא אלו חמשתם עם הכלול כי למז לא מא שיש בה חמשה פרצופים כמו שכתבנו. ומלה שלומית לשון שלום, ואמא היא סכת שלום:

וזה הרמז שבלמות תשובה שהוא ראשית התבאות הבונות שלוש ישתי ביןות העליונות כי, ובבעל התשובה איריך שיעשה תשובה מעלה כראוי עד שעיל ידי תשובתו יתקנו חמשה פרצופי אמא כראוי וזה אחד באחדות אחת:

ואפשר לומר עוד חמשים שערין בינה הם רומנים לחמשה פרצופים שיש בה,

זה סמך ואמר וזהה המכחנה הנשא לפלייה בוראי בלי ספק. והנה 'גנשר לפליטה' ראשית טובות עם קופל בגימטריא לאלה':

שלימות השם אבל יעקב שם פסוק י אלחי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק ה האפר אליו, בינו בזה אמר מאחר שיש לי חלק באמא עלאה שזכה בלאה שהיא מלכות שלה, אם כן זכתי באמא, נתאמא נקרת סכת שלום שמסככת על הבנים ומגנה עליהם, ושאל מאת ה שתגן עליו. וזה רמז במה שאמר יעליה אבי יצחק, יעליה אבי עם שני כלות התבאות בגימטריא בינה, דשויאל מאת ה שתגן גימטריא בינה כי, דשויאל מאת ה שתגן אמא עלאה עליו. ומאר יעקב אבינו עליו השלום היה מתzon בשתי תשבות

כאמור, נמצא שם הוייה שלם בו בשלמות ולא היה לו שום נזק, ונאמר בו (שם לג'ח) ייבא יעקב שלם, כמו שיש שם הוייה היה בו שלם, כד הוא ייבא יעקב שלם:

והכא נמי אומר הקדוש ברוך הוא לא נשמה שובי שובי השולמית, לחברathy'ן אחות וזהה בך, להברthy'ן ב' אחות יהה כאמור, שובי שובי ונזהה בך, להברthy'ן ב' אחות יהה כאמור, ואז קשחתהיה

בינת התשובה

בגימטריא תשפיו, כמנין שלומית. בג. הם ה' חלקים הבינה כמו שנחכר לעיל. וכך הוא פרושו: שני בנות - הינן, אחת אמא עילאה, והשניה בינה שבתבונה. יושלש בתונות - הם שלושת חלקים התבונה الآרים [מלבד הבינה שבה].

יה. ר' הנשא לפלייה [עם הכלול] בגימטריא לע'ו, כמנין לאלה. יט. יעליה אבי עם ב' כולים בגימטריא ס"ז, כמנין בינה. כ. כתוב בפסוק 'הוייה האומר אליו'. כא. 'הוייה אליו' בגימטריא ס"ז כמנין בינה. כב. אלו חמשתם עם הכלול

עין התשובה

מודדי היא אלה, ובבית אחשורוש היא רחל שירגליה יורדות מות. נטו ואמא נקרת סוכת שלום. כמו שכח בשער הבנות (חויש חותם הפימה ה): ועוד שעודה דיאמא גם הוא נקרא 'שלום' כנ"ל בסוד 'המברך את עמו ישאל בשלום', ובסדר 'הפומ סוכת שלום'. ובספר הליקוטים (שופטים ז) מובא: וקובע נוחות על ראשו (שהמלא 'ז לח), כנגד יסוד של אמא, שבחזה של עיר, מעין גיים ח"א ליקוטים שאוצר היהיטה בסוד שתיהן, ביב

המכחנה הנשא לפלייה דהינו ספרין עילאן, ע"כ. וזה לשון שער הפסוקים (באשთה דוש כ): ומוכרת רחל, שיתפשטו וגליה בעלם הבריאה. וזה סוד פסוק 'ירגליה יורדות מות'. כי הקליפות הם בכב"ע, אבל לא באצליות ח'ו. ובשער מאמרי רשב"י (חצ) כתוב: ולפי שרחל נאמר בה ירגלה יורדות מות' שהקליפה נאותה בה, لكن נהרג [meshich] בן יוסף. מה שאין כן בלאה ומשיח בן דוד, שאינה במקום המיתה. ועין ברמ"ע מפאגנו (מאמר מעין גיים ח"א ליקוטים) שאוצר היהיטה בסוד שתיהן, ביב

שֵׁיְהִיוּ נְתַקְנִים כֶּרְאֵי פְּרִצּוֹפִי בֵּינָה כְּמוֹ
שְׁכַתְבָּנוּ:

**וְאַפְּשָׁר לְרִמּוֹן עֲדֹת בָּזָה מֵה שָׁאַמֵּר הַכֹּחֵב
(שם כו' כו'כו') (וְחַמְשָׁה) [וְעַשְׂיָת]**
**בְּרִיחַם [וְגַזְעַן] ? בְּקָרְשִׁי צְלָעַ הַמְשָׁבֵן הַאֲחֵד,
וְחַמְשָׁה בְּרִיחַם ? בְּקָרְשִׁי צְלָעַ הַמְשָׁבֵן
הַשְׁנִית, דְּאַפְּשָׁר לְרִמּוֹן דְּהַמְשָׁבֵן הַאֲמֹר
כִּאן הוּא אֲרִיךְ אַנְפִּין, דְּמַלְתַּת 'הַמְשָׁבֵן' עַם
הַאוֹתִיות וְהַכּוֹלֵל בְּגִימְטְרִיא אֲרִיךְ אַנְפִּין,
וְמַלְתַּת הַצְּלָעַ רְוֹמָץ לְבִינָה וְמַלְתַּת הַצְּלָע
הַשְׁנִית רְוֹמָץ לְמַלְכּוֹת לְאַרְיךְ אַנְפִּין, דְּמַמְנוֹ
לְקָרוֹתָם צְלָעָותָיו דְּאֲרִיךְ אַנְפִּין, דְּמַמְנוֹ
נָעָשוּ וּבוּ מִתְּרַבּוֹת תְּמִיד כִּידּוֹעַ:**

כָּל פְּרִצּוֹפִי בְּעֶשֶׂר סְפִירֹת יְהִי. וְעַל זֶה נְאַמֵּר
בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל (שְׁמוֹת יג' יח') וְעַזְמָשִׁים עַל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דְּתַקְנוּ הַפְּרִצּוֹפִי אַפְּאַחַ:

וַיְשַׁלְּמֵזֶן זֶה גַּם בָּן בְּמַלְתַּת בְּרִאָשִׁית,
דְּמַלְתַּת 'בְּרִאָשִׁית' עַם הַאוֹתִיות
בְּגִימְטְרִיא 'אַלְוּ חַמְשָׁה פְּרִצּוֹפִי בְּיַהֲיָה' עַם
הַכּוֹלֵל. עוֹד, 'בְּרִאָשִׁית' עַם בָּל אַוְתִּיותָה
בָּמְלַיִן שָׁהֵם י"ח אַוְתִּיותִי בְּגִימְטְרִיא 'בֵּינָה
תְּבֻנוֹתִי', דְּהַנִּינוּ כָּל פְּרִצּוֹפִי הַבִּינָה עַם
תְּבֻנוֹתִוּ. וְתַבְתַּחַת 'בְּרִאָשִׁית' רְוֹמָץ לְתְשׁוֹבָה
כִּידּוֹעַ, לְרִמּוֹן דְּהִתְהָה תְּשׁוֹבָה תְּחִלָּה וְרָאֵש
קָדָם שְׁנָבְרָא הַעוֹלָם יְהִי. וְלֹכֶן הַעוֹשָׂה
תְּשׁוֹבָה צְרִיךְ שְׁיַעַשֶּׂה תְּשׁוֹבָה מַעַלָּה כְּדִי

בִּנְתַּתְשׁוֹבָה

דוֹקָא]. כָּו. 'בְּרִאָשִׁית' עַם ו' אַוְתִּיותִיה בְּגִימְטְרִיא
הַתְּקִיעַת, כְּמַנֵּין 'אַלְוּ חַמְשָׁה פְּרִצּוֹפִי בֵּינָה' עַם הַכּוֹלֵל.
בָּז. 'בְּרִאָשִׁית' בְּמַילְוי בֵּיןִית, רִישׁ, אַלְ"ף, שִׁׁינִין,
יוֹ"ד, תִּיעֵן. הַרִּי י"ח אַוְתִּיותִוּ. בָּח. 'בְּרִאָשִׁית' עַם
י"ח אַוְתִּיותִיה בְּגִימְטְרִיא תְּהַקְּלִיל'א, כְּמַנֵּין בֵּינָה
תְּבֻנוֹתִוּ. בָּט. בְּפֶסְחִים (א'): שְׁבָעָה דְּבָרִים נְכָרְאוּ
קוֹדֶם שְׁנָבְרָא הַעוֹלָם, וְאַלְוּ הַן: תּוֹהָה, וְתְשׁוֹבָה, וְגַן
עַדּוֹ, וְגַיהֲנָם, וְכָסָה הַכּוֹבוֹד, וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְשָׁמוֹן
מִשְׁיחָה. גַּן. 'הַמְשָׁבֵן' בְּגִימְטְרִיא תְּתִיעֵן, וְעַם הַ
אַוְתִּיותִוּ וּבָרְאֵי תְּכִילָה, נִמְצָא חַכְמָה, כְּמַנֵּין 'אַרְיךְ
אַנְפִּין'. כְּדִיאַתָּה בְּסֶפֶר הַלִּיקּוֹתִים (פִּיטָּמָה פְּסִינִי) וְזה
לְשׁוֹנוֹ: דַּעַי אֲרִיךְ אַנְפִּין הוּא בְּחִינַת הַמְשָׁבֵן,
וְהַקְּלִיעִים וְהַקְּרִישִׁים הַם לְבָושִׁים הַמְלַבְּשִׁים לְאַ"א.
לְאַ. הַמְלֹכָת נִקְרָאת 'צְלָע' כְּמוֹ שְׁנָאֵר בְּבִרְאָשִׁית
גַּעַגְעָה' וְיַבְּנָה הַ' אֶלְהִים אֶת הַצְּלָע' וְגוֹ. וְהַכּוֹנָה שֵׁם

בְּד. הַמְקוּבָּלִים פִּירְשׁוּ הַרְבָּה אֲוֹפָנִים בְּטֻמָּה נ' שְׁעִיר
בֵּינָה (עַזְנִי פְּלָקִים לְמִוּסִים טַבָּה י"ג, עַזְנִי פְּלָקִים פְּגַ-יְהִי, וְצַעַר
כִּיא כָּל) וְוּרְבִינוּ מַחְדָּשׁ כָּאן טֻמָּה נּוֹסָךְ, שְׁכִינָן
שְׁבִינָה נְחַלְקָתָה לְהַפְּרִצּוֹפִים, וְכָל פְּרִצּוֹפִי כְּלֹל
מַעַשְׁר סְפִירֹת, הַרִּי יְעַלה מְסֻפָּר לְחַמְשִׁים, וְזוֹ סָוד
נ' שְׁעִיר בֵּינָה. בָּח. כִּידּוֹעַ שְׁבָנִי יִשְׂרָאֵל יָצָא
מִמְצָרִים עַל יְדֵי סְפִירָת בֵּינָה, וּבּוֹהָר נְדַרְשׁ הַפְּסָוק
יוֹחָמִשִּׁים עַל יְדֵי מְלָשִׁון מְסֻפָּר 'חַמְשִׁים', וְלֹא מְלָשִׁון
חִימּוֹשָׁן וְהַיָּינוּ חַמְשִׁים שְׁעִיר בֵּינָה. וּמְפַרֵּשׁ רְבִינוּ
עַפְּ דָרְכוֹ שְׁתַקְנוּ בְּחַשׁוֹכָתָם הַפְּרִצּוֹפִי הַבִּינָה
שְׁעַולִים נְגַדְּלִים וְזָוְלִים כּוֹונְתוֹמָוּ לְפָרָשׁ בָּזָה טֻמָּה
נוֹצְרוּ כָּאן נ' הַשְׁעָרִים, וְלֹא רִמּוֹן אַחֲרֵי שְׁלַב הַבִּינָה.
אַמְנָס לְפִי מָה שְׁנָתְבָאָר כָּאן הַרִּי שְׁנִי הַשְׁעָרִים
קְשׁוֹרִים לעַנִּין הַתְשׁוֹבָה, שְׁקוֹשָׂתָה אַתְּ הַפְּרִצּוֹפִי
הַבִּינָה, וְלֹא רִמּוֹן הַתְוֹרָה אֶת הַבִּינָה בְּאוֹפָן זוּ

עֵין הַתְשׁוֹבָה

חַמְשִׁים יוֹם מְסִפְירָת הַעוֹלָם עַד מִתְן תּוֹרָה, שְׁנַת חַמְשִׁים
שָׁנָה, שְׁנַת הַיּוֹבֵל, חַמְשִׁים שְׁעִיר בֵּינָה נְכָרְאוּ בְּעוֹלָם,
וְחַמְשִׁים עַלְוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (שְׁמוֹת יג' י"ח), גָּאֹלוֹת מְצָרִים
חַמְשִׁים פְּעִימִים נְגַדְּלִים בְּתוֹרָה וּבְכָל, וְגַעַנְתַּת בֵּינָה
שַׁהֲוָה סָוד הַיּוֹבֵל צְאָנוּ מְמַצְרִים, כְּמוֹ שְׁנָאֵר יְהַמְשִׁים
עַלְוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְאַרְץ מְצָרִים.

[ז"ג] וְמַלְתַּת 'הַצְּלָע' רְוֹמָץ לְבִינָה וְמַלְתַּת 'הַצְּלָע'
הַשְׁנִית רְוֹמָץ לְמַמְלָכּוֹת. כְּעַנְתַּת הַצְּלָע
הַרְמָ"ק בְּסֶרֶת גּוֹרָשִׁין: יְאַחֲרֵיו לְיִשְׁרָאֵל לְב' (הַחְלִים צד ט).
לְב' נְקֹרָא הַבִּינָה, וּלְב' נְקֹרָא מַלְכּוֹת, שְׁהָם שְׁנִי הַהִיאִין.
וְהַעֲנִין הָוּא חַמְשָׁה בְּרִיחַם לְקָרְשִׁי צְלָע הַמְשָׁבֵן הַאֲחֵד,
וְחַמְשָׁה בְּרִיחַם. וְהָם י' אַצְבָּעוֹת, ה' מִינְץ וְה' מִשְׁמָאל.
וְהָם נְקֹרָאים יְשִׁירָאֵל, פִּירְשׁוּ יִשְׂרָאֵל שְׁבָכֵל אֶחָד
מַהְלָכּוֹת, שְׁהָם ה' שְׁבָבִנָה, ה' בְּרִיחַם, ה' שְׁבָמְלָכּוֹת
ה' בְּרִיחַם, וְהָם מִשְׁמָרָת.

[ט"ז] יְהַמְשִׁים עַלְוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דְּתַקְנוּ הַפְּרִצּוֹפִי אַפְּאַחַ:
אמָא. רָאה בְּבִנְתַּת הַתְשׁוֹבָה דַּעַל יְדֵי
הַבִּינָה יָצָא מְמַצְרִים. וּבּוֹהָר (ח'ב' ט): אמר רַבִּי שְׁמֻעוֹן,
בְּגַן דְּהַהְוָא יְבָלָא [בְּנִיה] סְלִיק לְזַן מְמַצְרִים, בְּגַן כָּךְ
יוֹחָמִשִּׁים עַלְוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְאַרְץ מְצָרִים, וְאי לא לוֹא
סְלִיקוּ, וְעַל דָא אַתְעַכְבּוּ חַמְשִׁין יוֹמָן לְקִבְּלָא אָוּרִיתָא,
וְמַהְהָוָא אַתְרָ נְפַקְתָ אָוּרִיתָא וְאַתְיִיבָתָ, וְעַל דָא
זְהַמְשִׁים חָסָר, דְּבִגְנוּן דָא עַלְוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְאַרְץ
מְצָרִים.

וּבְשֻׁעְרִי אָוֹרָה (שַׁע' ח) כתָב: דַע יְכִי בְּכָל מִקּוּם שְׁחַמְצָא
בְּתוֹרָה סְפִירָת שְׁבִיעַיָּה, כָּמוֹ, שְׁבע שְׁבָתוֹת
תְּמִימֹת תְּהִינָה (וַיְקֹרֵא כָּט), תְּסִפְרָה חַמְשִׁים יוֹם, יְסִפְרָת
לְקָרְבָּן שְׁבָתוֹת שניִים (שם כה ח), הַכְל הָוּ שְׁבע סְפִירָת
שְׁהָן מְסִפְרָה בֵּינָה עַד סְפִירָת יְסוֹד, וְאַנוּ מַתְחִילִים
מְסִפְרָת יְסוֹד עַד שְׁאַנוּ עַולִים לְסִפְרָה בֵּינָה. לְפִיכְךָ יְשִׁ

אתה תחבר מה שהפרדה שלהם חמשה פרצופי בינה שהפרדה בעונותיך, ועתה על ידי תשוכתך המעליה פשוו ותחברם: וזהו מושמות מלת בריהם, האותיות יש בהם אותיות בריח' ואותיות חבור'.

דיהינו, מה שהברחת והפרדה חמשה פרצופים זה מזה, עכשו עשה להם חבור עד שתעתשה חמשה לקרים צלע המשכן האחד', דיהינו עד שתעתשה החמשה פרצופים פרצוף אחד קשור בהלכו עם המשכן שהוא אריך אנפין (או יהה פרוש עישית' לשון תקון, כמו ייעש אליהם את הרקיע' בראשית א'), שפרש רשי' ז' לתקנו על עמדו והיא עשתו, הכא נמי עישת' הוא לשון תקון, שאריך לתקן מה שגדם בחתאו להיוונו נורן מפרי אלף, שהפריד החמשה פרצופים זה מזה). וכן תעשה לחשובה ראייה עד שיתקנו כל חליקה מהם גם כן חמשה דומיא דאמא עלה, דאמא עלה נקראות מ"י' ומילכות נמי נקראות י"ס' אותיות מ"י', לרמז דeamא בرتא, וכךמו שאבא יש בה חמשה פרצופים כל אחת בלילה מעשר, כה יש במלכות דגמתן,

והנה תחלת המקרא הוא ועשית ברייחם עצי שטיים חמשה קרשי צלע המשנו האחד, זה רומו על ביה שיש בה חמשה פרצופים ומתבקת בארכן אנפין כאמור. והנה מלת ברייחם עם הכליל בגימטריא גבורים', משום דאמא דין מתערן מנהי', משום כי ראוי לקורת לחמשה פרצופים שיש בה גבורות', ולכן עצי שטיים ברייחם גימטריא גבורים'. עצי שטיים בגימטריא זו פרצופים' עם האותיות והכליל, לומר ד'חמשה ברייחם' האמורים כאן הם חמשה פרצופים. קרשי צלע המשנו, קרשי' אותיות קשרי', דיהינו בעין שיחיו החמשה פרצופים של בינה קשורים קשור אמץ יפה שיחיו בצלע אחד במשן שהוא אריך אנפין כאמור. והתורה מזורה לבעל תשובה שיעשה גרים בעונותיו ראייה מהן, לפי שהוא גרים בעונותיו הפרוד בחמשה פרצופי אמא, ולכן ישתדל לעשות תשובה שייה נגדל כהה עד שיתחבירו אלו הפרצופים. וזהו שאמר עישית' חמשה ברייחם, עישית' הוא על ידי התשובה, עישית' גימטריא בכם גודל תשובה', דיהינו בכח גדול התשובה שתעתשה

בינת התשובה

הΚΚΤ, כמו עצי שטיים' לך. אםא עילאה נקראת מי', על דרך שפירש בפרדס רמוניים (עמ' ג' פ"ט): מי' פירש הרשב' ע"ה בזוהר (גלאת ח' ח') כי שם זה בינה ומורה על שהיא נעלמת שזכך בה לשון שאלת מי' היא. עכ"ל [זוהר]. וזהו בינה שיש בה גילוי יותר מן החכמה, וכבר אפשר לשאול מי' הוא, אמונם אינה מושגת כמו המידות בגילוי גמור, ועל כן הדבר נשאර בגין שאלת מי'. זו. המלכות נקראת ים', והטעם מבואר בשעריו אוריה (עמ' ח') וזה לשונו: ולפעמים נקרא שם אדרני' [שהוא במלבות] בכינוי ים', והטעם כי כל מני הבריות והשפע והאצלות נמשכים אליו כדמות הנחלים. וזה סוד כל הנחלים הולכים אל הים' (קאמ' ח'). ולשון ים' הוא הקרע המחזק את המים, כאמור (עמ' ט' ו' וכמים לים' מכתשים), ואומר (גלאת ט' י' ילקמה המים קרא ים'), הרי בית קיבול המים נקרא ים'.

היא על בנייה של חזה שהיא בינת מלכות [וראה בע"ח פיק ג-ה] ובפרדס רמוניים (פ"ג) אויו בחינה במלכות בפרטות נקראת כן]. ומה שכתב רבינו שרומו גם לבינה, נראה לפדרש כמו הרבה כינויים שיש במלכות לעומת זו'א שמכנים כן גם את הבינה לעומת החכמה, ועל כן אף שבבחינת צלע הוא במלכות, מכל מקום אפשר לדרש כן על הבינה. ל.ב. גבורים' בגימטריא רס"א, כמו ברייחם' [עם הכליל]. ל.ג. פירוש, אף על פי שהבינה [-אימה] עצמה היא בינת רחמים, מכל מקום יש לנוינט התעדורות ממש, כמו בואר בספר אור עבר לرم"ק (חק ו'ט) וזה לשונו: עם היות הבינה רחמים, עם כל זה דין מתערין מינה כדריש בזוהר (מ"ט קמ', ט' ו'עה), ועיקרה רחמים, וממנה התעדורות הדין בסוד שורש הגבורה שבה [וראה הרוחבה בעניין זה לקמן אות ט']. ל.ד. זו פרצופים' עם ט' האותיות והכליל בגימטריא

וזהו עצמה בריחם לקרים צלע המשכן
השנית, היא המלכיות שקשורה גם כן עם
משום ששה, ומשום כי נקראת ה"א שהוא
חסנה. וזהו הרמז במלת תשובה, תכונות
שלש ושתיהן בינות ה', דהיינו משום כי
נקראת אמא ה':

וזהו עצמה בריחם לקרים צלע המשכן
השנית, היא המלכיות שקשורה גם כן עם
המשכן שהוא אריך אפילו כאמור:
ונזוד, תשובה ראשית תכונות שלש
ושתיהן בינות ה', כלומר אםعلاה
שהיא ה"א ראשונה של שם הויה, פרע